



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 421/2016
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле М.П. из Б., против туженог С.Р. из Б., чији је пуномоћник З.К., адвокат из Н.С., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 592/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној 17.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж2 592/15 од 22.10.2015. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиле М.П. из Б. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 2179/14 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 2179/14 од 11.02.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног сина М.Р. рођеног 04.07.2011. године у Б., плаћа месечни износ од 11.000,00 динара почев од 11.02.2015. године, као дана пресуђења па убудуће, док за то постоје законски услови или се ова одлука не измени и то сваког 01-ог до 10-ог у месецу за текући месец уплатом на рачун законском заступнику, мајци М.П.. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу разлике између досуђених 11.000,00 динара до тражених 15.000,00 динара, као и у делу захтева којим је тужилца тражила да се обавезе тужени на плаћање од дана подношења тужбе до дана пресуђења, а ставом трећим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 592/15 од 22.10.2015. године преиначио првостепену пресуду у делу става другог изреке у погледу износа издржавања за који је одбијен тужбени захтев те је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног М.Р. плаћа месечно још износ од 4.000,00 динара (укупно 15.000,00 динара) сваког 01-ог до 10-ог у месецу за текући месец почев од пресуђење па убудуће док за то постоје законски услови или се одлука не измени, уплатом на рачун законском заступнику наведен у изреци пресуде који се води код R.b. ад Б., док је у преосталом делу става другог изреке жалба тужиље одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду на начин прописан у члану 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), и утврдио да је ревизија основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су парничне странке биле у ванбрачној заједници у току чијег трајања је рођено њихово заједничко дете малолетни М.Р. године. Правноснажном пресудом малолетно дете парничних странака је поверено тужиљи на самостално вршење родитељског права. Тужиља са дететом живи у стану у њеном власништву површине ... м2, за који на име комуналија издваја месечни износ од 9.000,00 динара, а родитељи јој шаљу храну коју сами узгајају, тако да јој није познат податак колико месечно издваја новца за храну, а тужени такође купује намирнице када враћа дете, као и обућу за дете и гардеробу, пелене и играчке. Тужиљина месечна зарада је око 35.000,00 динара, при чему не остварује додатне приходе нити поседује друге непокретности, а ни аутомобил. Тужени живи са родитељима у њиховом стану и на име трошкова за домаћинство месечно издвоји од 6.000,00 до 7.000,00 динара, а остале трошкове сnose његови родитељи. Тужени не поседује друге непокретности, али за аутомобил месечно издваја износ од 5.000,00 до 6.000,00 динара за гориво. Месечна зарада у предузећу у коме је запослен од 2002. године износи око 22.000,00 динара, а за дете месечно издваја износ од 15.000,00 до 16.000,00 динара, при чему му родитељи помажу у куповини гардеробе и осталих ствари за дете и за њега. Малолетно дете похађа вртић и до јуна 2014. године је плаћао накнаду тужени у износу од 10.000,00 динара, а од тада накнаду плаћа тужиља у износу од 5.540,00 динара, а због здравствених разлога уведен је посебан режим исхране без глутена и из здравствених разлога је дете ишло на пливање зашта је месечна накнада износила 4.000,00 динара. Према изјави мајке, месечне потребе детета се могу подмирити износом од 38.000,00 динара, а минимална сума издржавања износи 23.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, основано се ревизијом побија одлука другостепеног суда, те су основани ревизијски наводи да

је другостепени суд погрешно применио материјално право када је првостепену пресуду преиначио и повећао висину досуђеног издржавања.

Према одредби члана 160. став 1. Породичног закона издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребе повериоца издржавања у смислу става другог истог члана, зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, док је ставом трећим прописано да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

У спору за издржавање, у смислу наведене законске одредбе, суд је у обавези да најпре утврди укупан износ средстава потребних за издржавање лица које то издржавање тражи, а потом и могућности лица која су дужна да дају издржавање.

У проведеном поступку су утврђене месечне потребе малолетног детета, с обзиром на његов узраст, како основне тако и додатне због посебног режима исхране, за чије задовољење није опредељен новчани износ. Нижестепени судови су имали у виду да је тужени учествовао у издржавању детета од раскида заједнице живота са тужиљом, куповином квалитетне обуће и одеће, као и намирница и пелена за дете, те да је сносио трошкове боравка детета у вртићу до јуна 2014. године.

Међутим, другостепени суд и поред наведеног није адекватно проценио могућности туженог, као дужника издржавања.

Одредбом члана 162. став 3. Породичног закона је прописано да ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања.

По мишљењу ревизијског суда, а имајући у виду износ утврђене минималне суме издржавања према последњем податку који износи 23.000,00 динара, досуђени износ првостепеном пресудом од 11.000,00 динара месечно на име доприноса туженог у издржавању је адекватан за узраст детета, за задовољење основних потреба и других новчаних издвајања, уз допринос мајке, овде тужиље, са којом дете живи. Досуђеним износом ће се омогућити најмање такав животни стандард какав ужива тужени. Наиме, код утврђеног да тужени остварује месечну зараду у износу од 22.000,00 динара, досуђивањем већег износа би се угрозила његова егзистенција, прешло 50 % његових редовних месечних прихода и нанела очигледна неправда. При томе, овај суд је имао у виду да тужени није избегавао своје родитељске дужности, те да се о свом детету на завидном нивоу старао.

Према одредби члана 164. Породичног закона, висина издржавања може да се смањи или повећа, ако се промене околности и на основу којих је донета претходна одлука.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**